

## บทที่ 5

### สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี ผสมผสานวิธีทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยใช้การวิจัยเชิงคุณภาพเป็นหลักและใช้การวิจัยเชิงปริมาณเป็นวิธีเสริม ซึ่งเป็นลักษณะการวิจัยเพื่อพัฒนาโดยนำเอาผลจากการศึกษาขั้นตอนหนึ่งไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับอีกขั้นตอนหนึ่ง มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 เพื่อเปรียบเทียบความสามารถด้านทักษะการเขียนก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ และเพื่อสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ครู ครุภูมิปัญญาที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนบ้านเม็กคำ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามหาสารคาม เขต 2 จำนวน 21 คน ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ร่วมกับครุภูมิปัญญาท้องถิ่น ใช้แบบการสัมภาษณ์เชิงลึกและแบบทดสอบวัดความสามารถด้านทักษะการเขียน แบบวัดความพึงพอใจที่มีต่อการจัดการเรียนรู้

#### สรุปผลการวิจัย

1. ผลการทดลองใช้กิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น พบว่า กิจกรรมการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่นทุกกิจกรรม คะแนนเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลงานนักเรียนมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 7.39 จากคะแนนเต็ม 10 คะแนน หรือคิดเป็นร้อยละ 73.91 ผลการประเมินคุณภาพการจัดการเรียนรู้ จากแบบสอบถามความคิดเห็น พบว่า นักเรียนเห็นว่ากิจกรรมที่จัดการเรียนการสอนเหมาะสมมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 90.00 เหมาะสมมากคิดเป็นร้อยละ 8.09 และเห็นว่าเหมาะสมปานกลาง ร้อยละ 1.91 แสดงว่ากิจกรรมการเรียนการสอนนี้นำไปจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีคุณภาพ

2. ความสามารถทางการเขียนในการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่น ก่อนเรียนและหลังเรียนพบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนทุกคนมีความพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่น โดยรวมแล้วนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 ซึ่งอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด

ความพึงพอใจของครูภูมิปัญญาท้องถิ่นและครูที่มีต่อการจัดการเรียนรู้มีความเห็นวาดังนี้

#### ครูภูมิปัญญา

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความพึงพอใจของครูภูมิปัญญา พบว่าด้านความรู้สึกรู้สึกต่อการจัดการเรียนรู้ ครูภูมิปัญญา รู้สึกดีใจ และภูมิใจที่ได้นำความรู้ภูมิปัญญาพื้นบ้านอีสานมาถ่ายทอดให้กับเด็ก ๆ รวมทั้งรู้สึกเป็นเกียรติที่ครูให้ความสำคัญโดยเชิญไปทำกิจกรรมร่วมกับเด็กหรือแม้แต่เด็ก ๆ เข้ามาทำกิจกรรมกับตนในชุมชน ซึ่งตนก็พร้อมที่จะเข้าร่วมกิจกรรมอย่างเต็มที่

ด้านคุณค่าต่อการเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ เด็กและครูภูมิปัญญาได้มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมากขึ้นจากที่เด็กได้เรียนรู้นิทานพื้นบ้านจากครูภูมิปัญญา ได้ทำกิจกรรมร่วมกันเป็น โอกาสที่ได้พัฒนาตนเองในการนำภูมิปัญญาเก่าแก่มาใช้จะได้ไม่ลืมและให้เด็ก ๆ สืบทอดต่อไปอีกด้วย

#### ครูผู้สอน

หลังการดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ความพึงพอใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ของครู 2 คน จากการสัมภาษณ์ได้ข้อมูล ดังนี้

ครูทั้งสองคนรู้สึกดีใจ ประทับใจที่ได้เรียนรู้ และเห็นความมุ่งมั่นของครูภูมิปัญญาที่อุทิศตนเพื่อลูกหลาน รู้สึกดีใจที่ทำให้เด็กได้ซึมซับวิถีชีวิตแบบดั้งเดิมและสืบทอดให้คงอยู่ต่อไป

ผลจากการวิจัยการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผู้วิจัยขออภิปรายผล ดังนี้

## อภิปรายผล

1. การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครุภูมิปัญญาท้องถิ่น

จากผลการวิจัย พบว่า หลังการจัดการเรียนรู้การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้กิจกรรมนิทานผ่านครุภูมิปัญญา เรื่องปลาบู่ทอง นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทย โดยภาพรวมทุกกิจกรรมหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน แสดงว่าการจัดการเรียนรู้โดยใช้กิจกรรมคำศัพท์จากนิทานสามารถพัฒนาการเขียนของนักเรียนได้ จะเห็นว่าการเขียนอย่างเสรี มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงที่สุดคือ 80.47 ทั้งนี้จะเนื่องมาจากนักเรียนมีความคิดและจินตนาการจากละครปลาบู่ทอง สัมผัสจากการได้รับชมนิทานจากสื่อโทรทัศน์มา ประกอบการเขียนเรื่อง เคยได้ดู รับประทานอาหารต่าง ๆ และฝึกทักษะการใช้คำ การสร้างประโยค จากกิจกรรมง่ายไปหายากได้อย่างต่อเนื่อง จึงทำให้กิจกรรมการเขียนอย่างเสรีได้คะแนนดีที่สุด ส่วนกิจกรรมที่ได้คะแนนน้อย คะแนนเฉลี่ย 67.14 คือกิจกรรมการเขียนข้อความสั้น ๆ จากการที่นักเรียนได้คะแนนน้อยเพราะนักเรียนไม่สามารถแยกประโยคหลัก ประโยคขยายคำเชื่อมได้จึงเขียนข้อความสั้น ๆ ได้ไม่ดี ซึ่งครูต้องสอนเรื่องของประโยคในการเรียนหลักการใช้ภาษาเพิ่มอีกต่อไป

นิทานเป็นกิจกรรมที่เด็กในระดับประถมศึกษาให้ความสนใจมาก เป็นสิ่งที่เด็กชอบทำให้ผู้เรียนได้ผ่อนคลายความเครียด ได้รับทั้งความรู้และความบันเทิง พัฒนาทางด้านภาษาดังที่ วิชัย วงษ์ใหญ่ (2542 : 54) กล่าวว่า นิทานมีความสำคัญต่อเด็กโดยเฉพาะเด็กนักเรียนประถมศึกษาตอนต้น จะชอบและสนใจนิทานมากที่สุด และยังตอบสนองพัฒนาการของเด็กช่วงนี้ด้วย ฉวีวรรณ กินาวงศ์ (2533 : 125-126) ได้กล่าวว่า นิทานมีอิทธิพลและคุณค่าต่อเด็กมาก การที่ผู้ใหญ่และครูได้ใกล้ชิด โดยการเล่านิทานจะเป็นเครื่องช่วยให้เข้าใจยิ่งขึ้น การเล่านิทานมีคุณค่าหลายประการดังนี้ ช่วยเสริมพัฒนาการทางภาษา ความคิด และจินตนาการให้กับเด็กเป็นเครื่องมือในการสอนที่มีประสิทธิภาพ กระตุ้นให้เกิดจินตนาการ ความคิดสร้างสรรค์ สร้างเสริมนิสัยรักการอ่าน และสร้างความเพลิดเพลินทั้งแก่ผู้ฟังและผู้เล่า ตลอดจนเกิดความผูกพัน ครู ครุภูมิปัญญา และนักเรียนอย่างมาก

นอกจากนี้ กิจกรรมการเขียนจากคำศัพท์ในนิทานปลาบู่ทอง ผู้วิจัยเริ่มเนื้อหา กิจกรรมจากการใช้คำ การสร้างประโยค การเรียงคำให้เป็นประโยค การฝึกคิดที่หลากหลาย การฝึกเขียนข้อความสั้น ๆ การเขียนประโยคจากภาพต่อเนื่อง การเขียนเรื่องจากภาพเดี่ยว การเขียนความเรียงจากคำ ตลอดจนการเขียนนิทานตามจินตนาการและการเขียนอย่างเสรี

ซึ่งเป็นการเรียงลำดับเนื้อหาจากง่ายไปหายาก สอดคล้องกับการวิจัยของ สุทธิศา อุทัยคุปต์ (2542 : 76) กล่าวว่า การเรียงลำดับจากเนื้อหาจากง่ายไปหายากจะช่วยส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาการเขียนของตนเองให้สูงขึ้นได้

บทบาทครูและครูภูมิปัญญาในการให้ข้อเสนอแนะแก่นักเรียนขณะปฏิบัติกิจกรรมอย่างสม่ำเสมอ ครูคอยให้กำลังใจเมื่อนักเรียนเขียนผิดและแก้ไขให้ถูก ครูกระตุ้นให้นักเรียนรู้จักคิด พยายามแนะนำให้นักเรียนคิด ให้ข้อมูลนักเรียนทุกครั้งเมื่อนักเรียนสงสัย ดูแลนักเรียนอย่างใกล้ชิดตลอดระยะเวลาาร่วมกิจกรรมการเรียนรู้ และตอบคำถามทุกครั้งเมื่อนักเรียนถามส่งผลให้นักเรียนกล้าที่จะคิด และมีความมั่นใจในการพัฒนาการเขียนของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ สายตา ปาลี (2546 : 29) ที่ว่าบทบาทของครูที่เป็นกัลยาณมิตร จะส่งผลให้นักเรียนมีความอบอุ่น มั่นใจ กล้าที่จะคิดและกล้าที่จะทำ โดยไม่มีความวิตกกังวล กลัวว่าจะผิด หรือหากรู้ว่าทำผิดก็ไม่ถูกตำหนิทำให้นักเรียนสามารถพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ นอกจากนี้การเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติยึดเด็กเป็นศูนย์กลางให้เด็กได้สนทนาพูดคุยมีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนและครู การสอนภาษาต้องสัมพันธ์กับชีวิตและประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับ อารี สันทลวี (2537 : 213) กล่าวว่า การสอนภาษาแบบธรรมชาติทำให้เด็กกล้าแสดงออกแบบไม่กลัวผิดมีแบบอย่างที่ดีในการฟัง พูด อ่าน เขียนจากผู้ใหญ่ การเรียนรู้ภาษาของเด็กจะง่ายและสนุก ได้มีประสบการณ์ตรง มีโอกาสได้อภิปรายพูดคุยในบรรยากาศที่อบอุ่น ยอมรับ เด็กจะเรียนรู้ภาษาได้ดี จะเห็นได้ว่าการสอนภาษาแบบธรรมชาติทำให้เด็กเรียนทักษะทางภาษาทุกด้าน อย่างสัมพันธ์ต่อเนื่อง มีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนทำให้การเรียนง่ายขึ้น ดังนั้นการสอนภาษาแบบธรรมชาติจึงมีความสำคัญต่อการเขียนเช่นกัน

งานวิจัยเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ หลักทฤษฎีการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ตลอดจนพัฒนาการของเด็กวัยระดับชั้นนี้ การเชื่อมโยงบริบทโรงเรียนรวมทั้งใช้สื่อเทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้มากที่สุดและครูเสริมแรงให้กำลังใจเมื่อนักเรียนเกิดความท้อแท้ในการทำกิจกรรม เพิ่มความมั่นใจให้เกิดความรู้สึกล้าคิด กล้าทำกิจกรรมได้ด้วยตนเอง สอดคล้องกับแนวคิดอย่างต้นตัวของจอห์น ดิวอี้ และแนวคิดของนักการศึกษากลุ่มพัฒนาการ (จอห์น ดิวอี้ ; อ้างถึงในกิ่งแก้ว อารีรักษ์ และคนอื่น ๆ. 2548 : 89) ที่เน้นให้ผู้เรียนลงมือกระทำกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเองให้นักเรียนได้ฝึกทักษะได้ฝึกปฏิบัติ ฝึกคิด เกิดการเรียนรู้เป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่องเป็นปัจจัยส่งเสริมให้นักเรียนมี

ความสามารถทางการเขียนสูงขึ้น บรรยากาศในการเรียนไม่ตึงเครียด นักเรียนเกิดความสนุกสนานแสดงความสามารถได้อย่างเต็มที่ที่มีความคิดอิสระในการเขียน

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงส่งผลให้การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวภาษาแบบธรรมชาติ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีพัฒนาการเขียนสูงขึ้น

2. การเปรียบเทียบความสามารถด้านการเขียน โดยการใช้แบบทดสอบก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้ของกลุ่มเป้าหมายมีความสามารถด้านการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวภาษาแบบธรรมชาติที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้นมีความสามารถด้านการเขียนดีขึ้นที่เป็นเช่นนี้ เนื่องจากองค์ประกอบต่อไปนี้ 1) การจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความคิดอย่างอิสระ มุ่งสู่การสร้างคำตอบที่หลากหลายในผลงานกระตุ้นให้นักเรียนเกิดกระบวนการคิดและเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะเด็กในระดับประถมศึกษา เป็นช่วงที่เด็กมีความอยากรู้อยากเห็นและชอบใช้จินตนาการถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาเขียน สอดคล้องกับแนวคิดของ บันลือ พฤษวัน (2535 : 8) กล่าวว่า การกระตุ้น ซึ่งเน้นให้เด็กเกิดความอยากรู้อยากเห็น สร้างความแปลกใหม่โดยการชี้แนะส่งเสริมให้มีกิจกรรมต่าง ๆ ที่สนุกสนานเพลิดเพลินอยู่เสมอ ครูต้องเป็นคนที่ให้ความสนใจในการแสดงออกของเด็กและส่งเสริมการแสดงออกอย่างกว้างขวาง 2) ครู ครูภูมิปัญญา และบรรยากาศในการเรียนการสอนที่เป็นกันเองกับนักเรียนมีความใกล้ชิด ความสัมพันธ์ที่ดี การได้ตอบซักถามช่วย กระตุ้นให้คิดและตอบ แสดงความเข้าใจ ส่งเสริมให้ยอมรับความคิดเห็นกันและกัน ไม่มีการตัดสินว่าใครถูก ใครผิด ใครดี ไม่ดี เป็นการสร้างความมั่นใจให้มีความกล้าแสดงออกมากขึ้น มีความคิดอิสระในการคิดและเขียนอย่างเต็มที่ สอดคล้องกับแนวคิดของ กรรณิการ์ พวงเกษม (2533 : 31- 32) และ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2546 : 102) กล่าวว่า บรรยากาศและสถานการณ์เป็นปัจจัยหนึ่งในการเขียน ครูจะต้องสร้างบรรยากาศที่ดีให้แก่เด็ก เด็กจะรู้สึกสบายใจเป็นตัวของตัวเองมีความสัมพันธ์อันดีระหว่างเพื่อน ครู ครูภูมิปัญญาท้องถิ่น ผลสำเร็จในการเรียนรู้ที่นักเรียนกล้าคิด กล้าแสดงออก ทำให้บรรยากาศในการเรียนรู้สนุกสนาน ถ่ายทอดความคิดมาเป็นงานเขียนได้อย่างอิสระ 3) แบบทดสอบวัดความสามารถด้านการเขียนผ่านการหาความสอดคล้องจากผู้เชี่ยวชาญ ผ่านการทดลองใช้ ผ่านการหาความยากง่าย ค่าอำนาจจำแนก และค่าความเชื่อมั่นแล้ว ซึ่งสอดคล้องกับ ปารีชาติ รัตนภูมิ (2549 : 51) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนของนักเรียนหลังเรียนด้วยรูปแบบการจัดการเรียนรู้ที่

ส่งเสริมทักษะการเขียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ ยีนยงศ์ แปงการिया (2548 : 52) นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาไทยหลังเรียนสูงกว่า ก่อนเรียน โดยมีร้อยละของคะแนนเฉลี่ยเพิ่มขึ้นอยู่ในช่วง 49.10 - 57.20

จากเหตุผลที่กล่าวมา นักเรียนได้รับการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ภาษาไทยมีพัฒนาการที่สูงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ อุบล เวียงสมุทร (2550 : 70-72) ที่ทำการศึกษากิจการกรรมการเล่านิทานด้วยเทคนิคการทำหนังสือเล่มใหญ่ตามแนว การพัฒนาภาษาแบบธรรมชาติที่ส่งผลต่อความสนใจการอ่านและการเขียนของเด็กประถม พบว่า การจัดการกรรมการเล่านิทานด้วยเทคนิคการสร้างหนังสือเล่มใหญ่ ตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติ มีการพัฒนาความสนใจในการอ่านและการเขียนสูงขึ้น สำหรับสาเหตุ ที่ทำให้ความสามารถด้านการเขียนหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อาจมีผลมาจากการจัดการกรรม เริ่มจากง่ายไปสั้ตัวนักเรียนต่อเนื่องไปเรื่อย ๆ ตามความเหมาะสมของวัย ระดับความสามารถ ของนักเรียนประกอบกัน

กล่าวได้ว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอน ภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่น สามารถพัฒนาและแก้ปัญหาการเขียน ของนักเรียนได้ เพราะนักเรียนได้แสดงความสามารถและร่วมกิจกรรมอยู่ตลอดเวลา ครู ครูภูมิปัญญาสอดแทรกเทคนิคในการสอนให้น่าสนใจเกิดความสนุกสนานมีอิสระในการคิด แสดงความสามารถถ่ายทอดการคิดออกมาเป็นงานเขียนใหม่ได้ นักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อ การเรียนในกลุ่มสาระวิชาภาษาไทยด้านทักษะการเขียน ทำให้มีความสามารถด้านการเขียน สูงขึ้นอย่างแท้จริง

3. การสอบถามความพึงพอใจของนักเรียน ครู และครูภูมิปัญญาที่มีต่อการจัด การเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทาน ครูภูมิปัญญาท้องถิ่น

นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้ เพื่อพัฒนา ทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ ผ่านนิทานครูภูมิปัญญา ท้องถิ่น โดยรวมแล้วนักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียน ภาษาไทยผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่นมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.51 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 0.62 ซึ่งอยู่ในระดับพึงพอใจมากที่สุด ทั้งนี้เนื่องมาจากกิจกรรมการเรียนรู้ผ่านนิทานครู ภูมิปัญญา ด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ที่หลากหลาย นักเรียนได้ปฏิบัติจริง มีความกระตือรือร้น สนุกสนานเพลิดเพลินและได้ความรู้ จึงทำให้นักเรียนมีความพึงพอใจและให้ความร่วมมือ

ในการปฏิบัติกิจกรรมเป็นอย่างดี กิจกรรมที่สร้างมีกระบวนการและการพัฒนาอย่างเป็นระบบ คือ ศึกษาหลักสูตร ทฤษฎีการเรียนรู้ วิธีการสร้าง ผ่านการตรวจสอบของผู้เชี่ยวชาญ และ คณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์ ซึ่งสอดคล้องกับ พรรณี ชบา (2550 : 50) ได้ศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่มีต่อการเรียนด้วยการฝึกทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์มีค่าเท่ากับ 4.75 อยู่ในระดับมากที่สุด ภัตรา เบ็ญวงศ์ (2550 : 60) ได้ศึกษา ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อชุดการสอนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย ได้ค่าความพึงพอใจระหว่าง 4.13 - 4.50 คิดเป็นค่าเฉลี่ยโดยรวม 4.40 ซึ่งแสดงว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจในระดับมาก

จากการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นว่า การจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่น จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาทักษะด้านการเขียนคำ การใช้คำ การเขียนประโยค การเขียนตามจินตนาการ ตลอดจนการเขียนเสรี เพราะกิจกรรมการเรียนการสอนทุกวิชาต้องอาศัยการเขียน เช่นการเขียนบันทึกความรู้ การเขียนรายงาน การเขียนตอบคำถาม เพราะฉะนั้นการเขียนที่ดีจะต้องเขียนคำให้ถูกต้องตามอักขรวิธีจะเป็นการสื่อความให้ผู้อื่นเข้าใจตามที่ผู้เขียนต้องการ และเพื่อให้ผู้เรียนรู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน ช่วยให้การนำคำไปใช้ให้ถูกต้อง และควรฝึกอย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เกิดทักษะด้านการเขียน ครูผู้สอนจึงควรจัดกิจกรรม เพื่อจูงใจให้นักเรียนเห็นว่าการเขียนเป็นกิจกรรมที่มีความสนุกสนานเพลิดเพลิน ทุกกิจกรรมมีความหมายสำหรับการเรียนรู้ กิจกรรมที่สอดแทรกในการเขียนควรมีรูปแบบที่น่าสนใจ มีความหลากหลาย สื่อการเรียนรู้ กลวิธีการสอน กระบวนการสอนเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับครูที่จะนำมาปรับพฤติกรรมของนักเรียนให้บรรลุผลตามตัวชี้วัดที่กำหนด และพัฒนาศักยภาพของผู้เรียนได้อย่างเต็มที่ กระบวนการเรียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม การเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สนุกสนานเพลิดเพลินและได้ความรู้ก็คือการจัดการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติผ่านนิทานครูภูมิปัญญาท้องถิ่นนั่นเอง

### ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ ดังนี้

1. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรคำนึงถึงกิจกรรม เนื้อหา ความยากง่าย วัสดุ ความชอบ ความสนใจ ความสามารถของนักเรียนให้มาก

2. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรฝึกให้นักเรียนร่วมกิจกรรมกลุ่มให้มาก เพื่อนักเรียนจะได้ช่วยกันฝึกทักษะ และได้ทำกิจกรรมร่วมกันได้แสดงความคิดเห็นแบ่งปันความรู้ความสามารถเป็นการถ่ายโอนความรู้สู่นักเรียนที่เรียนอ่อนด้วย

3. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ควรคำนึงถึงเวลาในการจัดกิจกรรมและระดับของความสามารถ ความแตกต่างของนักเรียน เนื่องจากนักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านและเขียนดี จะใช้เวลาในการทำงานที่มอบหมายในแต่ละกิจกรรมได้เร็ว และดีกว่านักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านและเขียนน้อยกว่า ถ้าหากเป็นเช่นนี้ผู้สอนจำเป็นต้องดูแล เอาใจใส่ และให้คำแนะนำช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความรู้สึกล้มใจ ซึ่งเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนภาษาไทย

ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยต่อไป

ข้อเสนอแนะต่อไปนี้นำเสนอเพื่อเป็นแนวทางการค้นคว้าวิจัย สำหรับผู้ที่สนใจ จะทำการวิจัยต่อไป

1. ครูควรมีการวิจัยเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ การเขียนภาษาไทยโดยใช้กิจกรรมนิทานกับประชากรในช่วงชั้นอื่น ๆ เช่น ช่วงชั้นที่ 2 (ป.4 - 6) โดยพัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์

2. ครูควรมีการวิจัยการจัดการเรียนรู้ภาษาไทย โดยการใช้กิจกรรมนิทานตามแนวการสอนภาษาธรรมชาติ ผ่านนิทานครูภูมิปัญญาในทักษะอื่น ๆ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน